

лечъ отъ морето. Слушамъ вълнитѣ — тѣ всѣки пжть го казваха!“

Веднага слѣдъ туй ѝ каза той, че чувствува, като че се вози въ нѣкаква лодка по морето и се приближава до нѣкакъвъ непознатъ морски брѣгъ. И че нѣкой стои и чака тамъ на брѣга!

Той сви ржцѣтѣ си, както бѣ навикналъ, когато си правѣше молитва, безъ да ги свлѣче отъ Флоренца. Другитѣ въ стаята само видѣха, какъ тѣ се склониха на нейния вратъ.

„Мамичка е сѫщо като тебе, Флори. Азъ я виждамъ въ твоите черти! Кажи на хората сѫщо, че фигурата на картина въ училището не е достатъчно божествена. Свѣтлината надъ главата ѝ ми блѣщи силно въ очите, когато азъ плувамъ на тамъ“.

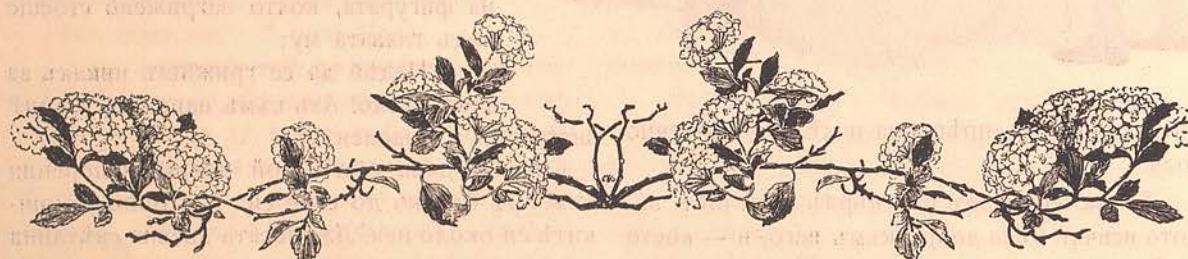
И слѣдъ туй не проговори вече ни дума, —

малкиятъ, прѣди врѣме развитиятъ, старомодниятъ Полъ.

Златнитѣ слѣнчеви вълни пакъ се появиша на стѣната — друго нищо не се забѣлѣзваше вѣ стаята. Стара история, която започва отъ тоя часъ, когато първиятъ човѣкъ отвори очите си, и която ще се свѣрши, когато послѣдното сърдце се затаи и голѣмиятъ свѣтовъ часъ спре за винаги, — стара история на смъртъта!

Но вие всички, чиито очи още гледатъ, благодарете на Всемогжия, че има нѣщо, което е по-трайно отъ всѣка смърть: безсмъртието! И вие, малки дѣчица, които сте станали ангелчета, не ни гледайте съ съвсѣмъ чужди очи, когато единъ денъ тихо-текущата рѣка повлѣче и насъ отъ тукъ къмъ васъ — къмъ широкото, безкрайно море!

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

И ПРОЗѢВКАТА ПОМАГА.

(Народна песна отъ Фраунгруберъ).

Едно врѣме имаше една жена, която не си лѣгаше, докато не се прозѣвне три пжти.

Една вечеръ тя сѣдѣше, чистеше грахъ и чакаше да се прозѣвне три пжти, за да си лѣгне. Въ това врѣме единъ крадецъ се покачи по кжшата и погледна прѣзъ прозореца; той се бѣ наговорилъ съ двама другари да се покачи, да влѣзе вътрѣ и да открадне всичко, каквото може.

Въ този моментъ жената се прозѣвна и рече: „Ахъ, това е първия... пжть!“ И започна да брои прозѣвките. Крадецъ дочу думата

та „първия“, та помисли, че сж го открили, скочи обратно и избѣга. Слѣдъ малко прѣзъ прозореца надникна неговиятъ другарь и жената, която тѣкмо тогава се прозѣваше, високо извика: „Хее, това е втория!“ и съ това броеше втората прозѣвка. Крадецъ обаче взе това за себе си и избѣга. Най-послѣ жената се прозѣвна за трети пжть, тѣкмо когато третиятъ крадецъ надничаше вѣ стаята. И той чу, когато жената каза: „Така, това е третиятъ и послѣдниятъ!“ Той се изплаши и избѣга.

Жената си легна доволна, заспа спокойно, като прогони, безъ да знае, тримата крадци.